

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ

№15 20 ЛИПНЯ 2018 РОКУ

«Наш маркет» у Красногорівці: зручно покупцям, вигідно громаді

Під час урочистостей з нагоди відкриття магазину.

Важко уявити сучасний світ і наш повсякденний побут без торгових закладів, де ми зазвичай купуємо різноманітні товари. Та якщо у великих містах чимало і ринків, і спеціалізованих магазинів, і супермаркетів, де можна вибрати все необхідне, орієнтуючись на якість чи ціну, то в селах люди часто позбавлені такого вибору. Тож, певно, кожен розуміє, що чим більше навкруги буде магазинів, тим вищою буде конкуренція. А значить, працівники торгових закладів змагатимуться між собою за покупців, підвищуючи культуру обслуговування, запроваджуючи додатковий сервіс і, звичайно ж, знижуючи ціни.

Такі переваги вже відчули на собі жителі Красногорівки. На території села працювало три магазини, а 6 липня вчорішнього відкрили ще один. Новий магазин «Наш маркет» звело з нуля неподалік свого підприємства ТОВ «Білагро».

Після того, як були сказані напутні слова й голова Білоцерківської сільської ради І. В. Лещенко,

голова ради директорів ПП «Білагро» В. В. Кордубан і директор ТОВ «Білагро» Ю. В. Кордубан перерізували символічну стрічку, всі бажаючи зайшли до нового магазину. І були вражені сучасною торговою залом на 150 кв. м, морем різноманітної продукції, зручно розкладеною за асортиментом, та особливо – цінами. Тож ніхто не

зміг утриматися від покупки!

Люб'язні продавчині дуже уважно й швидко обслуговували покупців. У залі дві каси, постійно працюють двоє продавців. А загалом у новому магазині четверо працівників. Тож відкриття «Нашого маркету» дозволило створити нові робочі місця, й це ще одна суттєва перевага для жителів усієї Білоцерківської громади.

Ю. В. Кордубан, В. В. Кордубан та І. В. Лещенко перерізають стрічку.

Бліц-інтерв'ю

«Можемо запропонувати належний сервіс»

За кілька днів ми завітали до магазину «Наш маркет» та розпитали випадкових респондентів про їхні враження від нового торгового закладу.

Тетяна з донечкою Машею:

— Ми приїхали з Полтави до нашої мами і бабусі в с. Герусівку, ось привезли її на екскурсію в магазин. Ми в захопленні! Ціни такі ж, а на деякі товари й нижчі, ніж у магазинах «АТБ» в Полтаві. Особливо приємні ціни на продукцію торгової марки «Білоцерківське».

У цьому магазині вибір великий, простора торгова зала... Скажу чесно: «Наш маркет» нічим не гірший, ніж магазин у великому місті.

Юля, продавчиня:

— До відкриття магазину ми готувалися дуже довго. Приводили до ладу торгову залу, розклали товар... Магазин працює з 7.30 до 20.00 без обіду й вихідних. У нас завжди є покупки, та найбільше приходить зранку й під час обідньої перерви. Люди купують різноманітну продукцію, залюбки п'ють каву з автомата – вона дуже смачна. Ми пишаємося, що працюємо в сучасному магазині й можемо запропонувати належний сервіс.

Дмитро і Геннадій:

— Ми вже були в новому магазині, залишилися задоволеними і покупками, й обслуговуванням. Подобається, що тут працює кондиціонер. Заходиш зі спеки, а тут така прохолода... Навіть полишати магазин не хочеться. Тут усе, як у місті!

Галина Іванівна:

— Сьогодні вперше прийшла в «Наш маркет». Мені все тут подобається: багато різних товарів, розкладено все дуже зручно... Не треба просити продавця показати той чи інший товар, можна самому взяти, подивитися, вибрати. Я дуже задоволена й робитиму покупки саме тут.

Актуально

Заборону купувати молоко в населення відклали до 2020 року

Певний час у суспільстві гуляють чутки, що з першого липня 2018 року селянам заборонять реалізовувати молоко від своїх корів. Звісно, в умовах, коли більшість людей поставлена на межу виживання, така інформація викликає бурю невдоволення.

Ці чутки небезпідставні. Спробуємо пояснити цю ситуацію. Державне підприємство «Український науково-дослідний і навчальний центр проблем стандартизації, сертифікації та якості (ДП «УкрНДНЦ»), яке відповідає за прийняття, скасування та відновлення дії національних стандартів, 18 грудня 2017 року видало наказ №420. Ним запроваджувалися значно суворіші вимоги до молока, яке має надходити на переробні підприємства. Зокрема, заборона приймати молоко так званої другої групи.

Але 27 червня 2018 року ДП «УкрНДНЦ» до виданого ним же наказу внесло зміни. Не вдаючись у деталі, зазначимо, що Міністерство аграрної політики і продовольства України розробило проект наказу «Про затвердження вимог до безпечності та якості молока і молочних продуктів», за яким встановлено перехідний період із 1 січня 2020 року до 1 січня 2022 року.

Отже, заспокоїмо людей: до цього часу селяни можуть безперешкодно реалізовувати молоко від утримуваних ними корів. А далі, як кажуть, дасть Бог день, то дасть і їжу...

Ігровий майданчик і відремонтована гребля

День села – це як день народження людини: можна святкувати, а можна й не зважати на цей рубіж і надалі борсатися в сірих одноманітних буднях...

Юні жителі Огірівки залюбки освоюють новий ігровий майданчик.

У Огірівці день села відзначають уже, мабуть, років десять. Адже це гарний привід не тільки зібратися всією громадою, а й підбити підсумки зробленого, окреслити перспективи на майбутнє.

Свято припадає на 12 липня – день апостолів Петра й Павла, яких

дуже шанували в Україні. Петро й Павло вважалися покровителями скотарів, а Петро – ще й рибалок. Апостолу Павлу молилися про процвітання бізнесу, апостолу Петру – про благополуччя, заступництво в справах і здоров'я. До цього дня білили хати, підмазували долівку, роз-

мальовували печі, а образи прикрашали свіжими рушниками.

В Огірівці до Дня села облаштували сучасний дитячий майданчик. Гойдалки та інші ігрові споруди закупив виконком Білоцерківської сільської ради, а встановлювали спільно з працівниками служби благоустрою небайдужі жителі, переважно батьки малечі. Тепер дітякам є де погратися й розважитися!

Сільська рада також розпочала ремонтні роботи (і вже частково відремонтувала) греблю, що з'єднує дві частини Огірівки. Ці роботи тривають.

Як зазначила у своєму виступі на святі староста с. Поділ Огірівки Надія Доброскок, «Виконком Білоцерківської сільської ради поступово здійснює мрії огирян». Принагідно вона згадала й відремонтований клуб, де було змонтовано систему опалення, й вуличне освітлення...

Приурочили до Дня села ще одну подію: зустріч випускників колишньої Огірівської школи. Вона давно вже не працює, але випускники школи завжди з вдячністю згадують і колись гомінкий заклад, і його вчителів.

Фото на задку. Випускники Огірівської школи різних років.

Давній задум зібрати всіх разом утілили в житті Володимир Тумко й Володимир Верещака. В. Тумко закінчив Огірівську школу 45 років тому, став військовим, доля носила його по всьому світу, та після виходу у відставку відчув потребу повернутися до своїх коренів. Щороку від ранньої весни й до пізньої осені живе

в отчому домі. В. Верещака – житель с. Красногрівки й часто навідується в рідне село.

На зустріч із юністю з'їхалися випускники школи різних років із Полтави, Решетилівки, Світлогірського, Харкова та інших міст і сіл України.

Зінаїда МАТЯШОВА.
Фото автора.

«Огірівка живе, співає і квітує, росте, навчається, працює»

Найбільше, що вразило на Дні села в Огірівці – це навіть не велич свята (а цього року його проводили з розмахом), а неабияка фантазія та творчий підхід організаторів.

Наталія та Олександр Ананенки одержали подарунки з рук І. В. Лещенка.

Біля клубу вони встановили стенди «Ваш світлий подвиг незабутній», «Село моє, для мене ти єдине, для мене ти найкраще на землі», «Огірівка живе, співає і квітує, росте, навчається, працює» та інші, на яких розповіли про життя громади. Особливу увагу привертали фото жителів села – учасників АТО, сімейних пар, які нещодавно створили родини чи, навпаки, тривалий час живуть у мирі й злагоді.

Не меншу зацікавленість викликала й персональна виставка робіт Світлани Черніченко – матері трьох дітей і неймовірно талановитої жінки, яка і співає, й танцює, та ще й вишиває хрестиком і бісером. Утім, про цю без перебільшення непересічну особистість ми обов'язково розкажемо в одному з наступних номерів.

Не позичати працівникам та аматорам культури, які готували святкове дійство, й почуття гумору. Біля клубу виросли імпровізовані «робочі місця» циганки-ворожки, де можна було дізнатися своє майбутнє (звичайно ж, у жартівливій формі), знахарки, яка продавала цілющі трави та рецепти здоров'я («Залазиш хворим – вистрибуєш щасливим»), шинок «Три гички» (тут, звісно ж, наливали) й корчма «Жартівливий вареник». Чого тільки варті слова, які можна

було прочитати на стенді біля корчми: «Вареник – як українська душа: багата, м'яка і гостинна. Красивого вареника зіптити – це все одне що води цілющої поптити!»

Саме на подвір'ї корчми «Жартівливий вареник» о 15.00 і розпочалося свято. Дві куми сварилися, сперечалися та проводили для всіх бажаючих майстер-клас із ліплення вареників, а наостанок частували всіх присутніх своїми виробами «з сюрпризом»: із сіллу, перцем чи монеткою – то вже кому як пощастить.

Після цього всі перейшли до клубу, де понад дві години тривав концерт. Із Днем села жителів Огірівки вітали як місцеві самодіяльні артисти (тріо «Огірівські козаки», ансамбль «Оберіг», гурт «Огірівські молодички», соліст Анатолій Гнідаш, дует у складі Світлани Маюри і Катерини Танцюри), так і гості: ансамбль «Чураївна» і танцювальний колектив «Колорит» Гоголівського будинку культури, артисти з с. Шарківщина, народний фольклорний колектив «Яснозір'я» й заслужений працівник культури України Василь Моспан із с. Бірки. У залі було багато жителів навколишніх сіл, які не оминули нагоди побувати на Дні села в Огірівці.

Задушевні пісні, запальні танці й іскрометний гумор у поєднанні з май-

стерністю виконавців створили у залі атмосферу справжнього свята. Їх доповнили привітання та подарунки від голови Білоцерківської сільської ради Івана Лещенка, старости села Надії Доброскок та голови Великобагачанської РДА Камандара Байрамова.

Виступав на сцені й Гоголівський сільський голова Володимир Ориш, але... як вокаліст, адже очільник тамтешньої громади – активний учасник художньої самодіяльності. А вже після концерту Володимир Володимирович висловив шире захоплення бездоганною організацією свята в Огірівці.

Віктор Павленко отримав подяку й грошову премію від ПП «БіАгр».

«Огірівські козаки» і козачата.

льович, Верещака Юрій Васильович, Кропивка Тетяна Яківна, ТОВ «Білагро» (директор – Кордубан Юрій Володимирович, засновник – Кордубан Віктор Володимирович), ПП «БіАгр» (генеральний директор – Кордубан Оксана Анатоліївна, голова ради директорів – Кордубан Віктор Володимирович). Вони постійно допомагають громаді, не відмовили й цього разу та надали спонсорську допомогу для організації свята. ПП «БіАгр» і ТОВ «Білагро» з нагоди Дня села нагородили подяками та преміями своїх найкращих працівників.

На святі, як і годиться, вшанували найстарших жителів Огірівки. Дядик Микола Микитович у вересні цього року відзначить 95-й день народження, Корнієнко Ганні Омелянівні виповнилося 92 роки, Костюр Ксенії Максимівні – 90, Семергею Миколі Петровичу – 85...

Згадали й наймолодших, адже

Подільської школи Шостак Наталія Іванівна набрала до 1 класу п'ятеро учнів, і всі вони – жителі Огірівки. Майбутні школярики отримали від Білоцерківської сільської ради портфелі з набором необхідних канцтоварів.

Не залишилися без подарунків і багатодітні родини, які виховують малолітніх та неповнолітніх дітей. Відзначили також сім'ю учасника бойових дій Олександра Ананенка та його дружини Наталії.

За українською традицією, жодне свято не обходиться без застілля. Місцеві кухарі під керівництвом Сергія Вікторовича Зубка приготували смачні куліш, шурпу, вареники та інші наїдки. Столи ломилися від різноманітних страв!

І молодь, і люди старшого віку охоче танцювали на дискотеці в супроводі живої музики. Щоб розважити огирян, приїхали музиканти з

Заключний акорд святкового концерту.

Н. І. Доброскок подякувала підприємцям, які працюють на території Огірівки. Це фермери Садовий Сергій Миколайович і Каленіченко Анатолій Миколайович, приватні підприємці Пономаренко Сергій Васи-

саме їм продовжувати традиції старших поколінь. Так, цього року в родині Ковальчуків народився синок Максим – поки що наймолодший житель Огірівки.

Цікаво, що цього року вчителька

с. Сагайдак. Гуляння тривали далеко за північ, тож цьогорічний День села, без сумніву, вдавня на славу.

Зінаїда МАТЯШОВА.
Фото автора.

Колоритна ворожка і знахарка.

Мисливці й рибалки МРГ «Великобагачанське» змагалися в спритності

В уяві пересічного громадянина мисливець – це той, хто відстрілює звірів чи пернатих. Та насправді на мисливські господарства покладене дуже важливе завдання збереження популяції тварин.

Леонід Писаренко – найкращий стрілок із пневматичної зброї.

Мисливські господарства утримують штат егерів, які підгодовують тварин узимку, закуповують, завозять та випускають рідкісних представників фауни, проводять антирабійну вакцинацію й розкидають спеціальні приманки, щоб запобігти сказу. І, звичайно ж, борються з браконьерами та при потребі відстрілюють надлишок тварин, інакше в містах і селах бродитиме чимало диких кабанів і лисиць, які, до всього, розносять інфекційні хвороби.

Кілька років тому в Україні точилася справжня війна за мисливські угіддя. Українське товариство мисливців і рибалок, яке упродовж 80 років було єдиним господарем лісів та полів, витісняли новостворені мисливські господарства. Це були як місцеві то-

Звучить Гімн України.

вариства, так і господарські структури з Харкова, Києва та інших регіонів. Далеко не всі з них мали на меті чес-

но працювати й зберігати довкілля. Багатьох вабив миттєвий зиск, тому вони прагнули захопити вже доглянуті території (переважно багаті звіром лісові масиви), які не потребували великих затрат. А свою «діяльність» розпочинали з продажу ліцензій на відстріл тварин...

Так трапилося, що у Великобагачанському районі понад 74 тис. га мисливських угідь залишилися безгосподарними: вони не зацікавили нових власників саме тому, що потребували копіткої праці й чималих затрат, не гарантуючи значних і миттєвих прибутків. Це були здебільшого безперспективні болотні й польові угіддя.

Ось тоді й постало питання: як зберегти район від по суті екологічної катастрофи? Засновник ПП «БІАГР»

і ТОВ «Білагро» Віктор Кордубан та співзасновник останнього Юрій Кордубан не залишилися осторонь проблеми й ініціювали створення мисливсько-рибальського господарства. Назвали його «Велкобагачанське».

Відтоді минуло 5 років. Сьогодні ТОВ «МРТ «Великобагачанське» об'єднує близько 300 членів. У його штаті – троє егерів, які повністю справляються з покладеним на них завданням догляду величезної території. А ще щороку на День рибалки члени товариства збираються разом і проводять свято.

Цього року воно відбулося 14 липня традиційно на березі Псла в с. Красногорівка. Рибалки змагалися у вправності ловити рибу вудкою з берега, мисливці – в стрільбі, зокрема в стендовій стрільбі з пневматичної зброї. Це було надзвичайно азартно,

Переможці змагань зі стендової стрільби в номінації «Мисливці».

захопило та ефектно!

Вже після полудня перейшли до офіційної частини свята. Спочатку приймали в члени товариства новачків. Перед тим, як отримати членський квиток, на кожного неофіта чекало козацьке випробування: випити чарку горілки прямицько з... козацької шаблі й не пролити жодної краплі. Усі семеро нових членів із завданням упоралися!

Після цього нагородили грамотами та кубками переможців змагань і найкращі команди первинних мисливських організацій. Так, третє місце здобула команда Красногорівського

Суржко (перше місце).

У змаганнях зі стрільби з пневматичної зброї третє місце посів Іван Олексійович Чергинець, друге – Олександр Анатолійович Мельник, перше – Леонід Михайлович Писаренко.

У змаганнях зі стендової стрільби в номінації «Мисливці» перемогли: Василь Сергійович Дзюбенко (третє місце), Володимир В'ячеславович Семук (друге місце), Олег Петрович Рибальченко (перше місце).

Наостанок нагородили спортсменів: Юрія Курячого (третє місце), Олександра Онищенка (друге) і Володимира Білоуса (перше місце).

Під час нагородження переможців змагань.

осередку, друге – Балаклійського, перше місце (й перехідний кубок) – у команди Широкодолинського осередку.

У змаганнях рибалок перемогли: Сергій Григорович Шарай (третє місце), Леонід Олексійович Сова (друге місце) та Володимир Вікторович

Закінчилося свято традиційним застіллям. Зовсім скоро 1 серпня стартує сезон полювань на звірів, тож члени товариства знову візьмуть до рук рушницю.

Зінаїда МАТЯШОВА.
Фото автора.

Сходка в с. Остап'є: галаслива більшість укотре перемогла розумну меншість

З дитинства нас переконували, що правда завжди на боці тих, кого більше, що основний принцип демократії – керуватися думкою більшості. Та насправді дуже небагато людей здатні глибоко аналізувати ситуацію й на основі цього передбачати майбутнє. А тих, хто поступається особистими інтересами на користь громади, ще менше. Але зазвичай до їхньої точки зору ніхто не дослухається.

Про досягнення Білоцерківської ОТГ розповідає І. В. Лещенко.

У тому, що більшість і справді часто помиляється, переконує й історія жителів с. Остап'є. Коли у 2015 році створювалася Білоцерківська ОТГ, ініціативна група запропонувала й жителям Остап'є долучитися до процесу. Частина жителів погодилася, частина захотіла об'єднатися з сусіднім селом Зохита, та більшість заявила про бажання увійти до складу Решетилівки.

На той час в Україні ще не існувало процедури об'єднання територій різних районів, тож наміри так і залишилися лише намірами. Відтоді минуло три роки. І якщо Білоцерківська громада може похвалитися значними здобутками й позитивни-

ми змінами, що не оминували практично кожного члена громади, то в с. Остап'є хіба що додалося нових проблем. А оскільки між с. Остап'є й Решетилівкою розташовані ще кілька населених пунктів, які поки що не виявили бажання входити до складу Решетилівської ОТГ (а перестрибнути через них ну ніяк не вдасться), тож таке об'єднання неможливе й зараз.

Навесні цього року частина жителів Остап'є знову заколотилася. До цього людей підштовхнула звістка, що в комунальну власність об'єднаних територіальних громад перейшли земельні ділянки за межами населених пунктів. А проблема землі

в селі стоїть дуже гостро. Немає сінокосів, пасовищ, а про те, щоб отримати ділянку для обробітки, взагалі не йдеться.

16 травня в с. Остап'є відбулася сходка жителів села, 14 липня – ще одна. На останню запросили представників Білоцерківської, Рокитянської й Решетилівської ОТГ та заслухали звіт про роботу голови сільської ради Івана Гладкого. До нього в жителів села накопичилося дуже багато претензій: і щодо виконання (точніше, невиконання) передвиборних обіцянок, і ремонту доріг, і нецільового використання коштів, і, знову ж таки, надання земельних ділянок в обхід існуючої черги.

Багато присутніх на сходці заявили, що за ці три роки змінили свою думку щодо приєднання до Решетилівки й тепер готові приєднатися хоч до Білоцерківської, хоч до Рокитянської ОТГ, лишень би нарешті жити по-новому.

Про переваги такого життя присутнім розповіли голова Білоцерківської ОТГ І. В. Лещенко й очільник Рокитянської громади В. Д. Корнієнко. У сходці сусіднього села взяла участь і в. о. старости Н. П. Падалій, Н. І. Доброскок, А. В. Вільховий.

Виступав і заступник Решетилівського міського голови з питань житлово-комунального господарства Ю. С. Шинкарчук. Щоправда, про якісь конкретні досягнення своєї громади він не повідомив. Зате наголосив, що жителі громади (особливо молодь) пишуться, що віднедавна

живуть не в селищі міського типу, а в місті. Та хіба від того, що Решетилівка стала містом, збільшилися надходження до бюджету чи з'явилися нові робочі місця? Тож як статус міста позначиться на житті жителів с. Остап'є, залишилося незрозумілим.

Кожного з керівників ОТГ, який виступав, наче учня на екзамені, закидали купою запитань. Дехто з присутніх суворо вимагав чіткої відповіді: чи після приєднання до їхньої громади в с. Остап'є будуть пасовища? Чи отримають усі люди роботу? У якій райлікарні їх лікуватимуть? Чи не закриють школу?

Принагідно зазначимо, що в Решетилівці віднедавна замість двох навчальних закладів залишився один: початкову школу приєднали до гімназії.

Як журналістка обласної газети часто їжджу по області, зустрічаюся з людьми, буваю на подібних зборах. Проте побачене в Остап'є шокувало. Люди гаряче дискутували, звинувачували один одного в усіх смертних гріхах, але шукати порозуміння, йти на компроміс не бажали. При цьому вони ще й висували якісь вимоги до сусідів! Тобто самі нічого не зробили, щоб поліпшити своє життя, й тепер чекають, що після приєднання до ОТГ хтось за них усе зробить. Здавалося, що це царівна Несміяна оголосила конкурс женихів, зібрала їх усіх разом і випробовує. От тільки в ролі нареченої була зовсім не царівна а, скоріше, підстаркувата дівка. Бо в разі приєднання с. Остап'є до успішної ОТГ та

отримає купу проблем... Але люди вперто не розуміли абсурдність як своїх вимог, так і поведінки.

Зрештою, секретар сільради С. Дурицький, який є палким прибічником приєднання до Решетилівки, запропонував нічого не робити й чекати, коли за кілька років процес децентралізації в Україні завершиться, а їхнє й сусідні села рішенням зверху приєднають до Решетилівки. На сходці так і не досягли компромісу, люди розійшлися ні з чим. Галаслива більшість укотре перемогла розумну меншість.

Зінаїда МАТЯШОВА.
Фото автора.

Виконком Білоцерківської сільської ради і ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

дитини війни, ветерана праці, жительки с. Бірки
**ЛЯШЕНКО
СВІТЛАНА ПАВЛІВНИ**

і висловлюють співчуття рідним і близьким покійної.

Дні народження відзначають члени нашої громади:

20 липня
КОЗИЦЬКА ОЛЬГА ВОЛОДИМИРІВНА
(с. Бірки) – 60 років;

22 липня
БОНДАР АНТОН ІВАНОВИЧ
(с. Поділ) – 60 років;

26 липня
ЯРОШЕНКО МАРІЯ ВАСИЛІВНА
(с. Красногорівка) – 65 років;

28 липня
СЕНИК НІНА ДМИТРІВНА
(с. Білоцерківка) – 70 років;

30 липня
МАЙДАН ЛЮДМИЛА ГРИГОРІВНА
(с. Дзюбівщина) – 60 років;

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади вітають іменинників. Зичимо вам міцного здоров'я, звичайного людського щастя, любові й розуміння в родинах, твердості й віри на многії літа!

Бажаємо миру і світлої долі, Запалу, енергії, сили доволі, Творчого вогнику, віри й наснаги, Щедрості серця, людської поваги!

Спасибі, мамо за життя...

Мама, матуся... Найрідніша і найдобріша у світі людина. Як добре, коли є мама, коли можна сісти поруч, обійняти, розповісти про радощі і болі або просто поговорити. І нехай наші мами пробачать нас усіх за те, що, можливо, інколи мало приділяємо їм уваги, посилюючись на вічну зайнятість. Та сьогодні я залишу всі домашні клопоти і турботи й сяду поруч зі своєю мамою. Адже їй виповнюється 80 років! Це найбільше щастя для мам, коли поруч її донька. І вона розповість історію свого життя, яку, мені здається, я знаю до найменших дрібниць. Але цього разу я спробую пережити те, що пережила моя матуся за свої 80...

Теплого літнього дня 12 липня 1938 року в день Петра і Павла в родині Григорія Захаровича і Анастасії Григорівни Болютів народилася донечка, яку нарекли Надією в надії на краще майбуття.

Багатодітна родина Болютів жила на хуторі Титаренки, який був частинкою сучасного Подолу. Хутір розташовувався на горі в районі колишнього ставка. Кращого місця, як каже мама, годі й шукати. Навколо розкинулися сади, духмяні луки, колгоспні поля, сріблясті води ставка...

Мама була третьою в родині. Батьки з ранку й до вечора працювали, утримували господарство, старші брат із сестрою їм допомагали. Та все одно було важко, сім'я бідувала.

Звичний спокій порушила звістка про війну. 1941 року батька забрали на фронт. Дитяча пам'ять назавжди зберегла момент провів батька. Її він вів за руку, меншу на два роки сестричку Пашу ніс на руках. Потім міцно обійняв та поцілував усіх чотирьох дітей і наказав вертатися додому, обіцяючи невдовзі повернутися. А у 1943 році на батька прийшла похоронка...

Мама добре пам'ятає, як на їхній хутір прийшли німці. Мабуть, відступали, бо палили хати, повітки. Їхня хата дивом уціліла: німці спалили лише стійки соломи за двором. А ще пам'ятає історію про «доброго німця», який, забігши на подвір'я, просив яєць. Коли мати внесла сито з яйцями, забрав не всі, частину залишив, показавши на малих дітей.

Мати працювала не покладаючи рук, але прогудувати та одягти родину з чотирьох дітей було дуже важко. Надійка пригадує, як із неї глузували в школі хлопці-однолітки тільки тому, що змушена була ходити на заняття в старій і надзвичайно широкій спідниці «із фандами», як казала мама. Почасті через це вона закінчила лише 6 класів і в 13 років пішла в колгосп працювати: хотіла заробити грошей і спра-

12 липня Надію Григорівну Болюту привітала староста с. Поділ і Огірівка Надія Іванівна Доброскок.

вити собі кращий одяг. Попервах їй дали полоти півланик буряків.

Скільки не вмовляли її не залишати школу, не погоджувалася. Її покійна вчителька Палажка Федорівна навіть підговорила бригадира бути прискіпливим до юної політніци з надією на те, що вона не впорається і повернеться до школи. Але це лише змусило Надійку працювати ще завзятіше.

Відтоді тринадцятирічне дівча стало працювати нарівні з дорослими. За її плечима понад 40 років трудового стажу! Чого тільки не робили ці натружені руки! Скільки гектарів буряків вони сполоті! І не перелічити. Усе життя мама працювала в рілльничій ланці, вирощувала цукрові буряки. Тому, мабуть, і любить дуже солодкий чай.

Її життя минало в праці. Влітку пололи буряки, восени їх вибирали, а взимку було багато іншої роботи в колгоспі: розчищали лісопосадки, робили снігозатримання. А чого варте мочіння конопель! По пояс у воді глибокої осені жінки мочили коноплі у Пслі. Де тільки сили брали і здоров'я? Коли мама поверталась із луку, вона обов'язково приносила білі або жовті лілії – латаття.

Кілька років мама працювала дояркою. А потім знову повернулася у ланку і працювала в полі, поки не пішла на заслужений відпочинок. І зараз, коли виходить на город і стає на рядок буряків, говорить, посміхаючись: «Буряки рядочками стелються ли-

сточками...»

Довгими зимовими вечорами мама любила вишивати. Шила не хрестиком, а гладдю. До цього часу збереглися ті рушники. Від плинну часу вони втратили свій колір, але зберегли тепло материнських рук і пам'ять про найдорожчу людину – матусю.

Я вдячна мамі, що вона народила і виросила мене одна. Допомогла здобути освіту, професію. Їй було в тисячу разів важче, ніж її подругам, у яких були чоловіки. Та мама вистояла! Вона допомагала мені виховувати моїх дітей, своїх онуків, яких вона дуже любить. Недарма кажуть, що онуків люблять більше, ніж дітей. А зараз свою щирі бабусину любов вона дарує трьом правнукам.

Усім, що я маю, що я вмію, я завдячую Вам, матусю. Спасибі, мамо, за життя, дароване Вами, за щасливе дитинство, за юність і зрілі роки поруч із Вами. За Ваші поради і підказки, за те, що живете заради нас, своїх дітей, онуків і правнуків.

Тож з нагоди Вашого 80-річчя вся наша родина, онуки і правнуки зичать Вам міцного здоров'я, родинного тепла і затишку, а Господь нехай дарує многії літа під мирним небом України. Нехай надовго Вам вистачить сил і наснаги проводити й зустрічати з далеких доріг своїх онуків і правнуків! З роси та води, Вам, мамо!

Людмила СКРИПНИК.

Картини Тетяни Парфенович здобули визнання на обласному конкурсі

28 червня в с. Черняківка Чутівського району відбулося обласне культурно-мистецьке свято «Марііна долина», присвячене нашій всесвітньовідомій землячці, художниці та поетесі Марії Башкирцевій (вона народилася й провела свої дитячі роки саме в цьому місці). У рамках заходу відбулася виставка-конкурс творів жінок-художниць «Осянні красою і талантом» на приз імені Марії Башкирцевої.

На святі побувала й делегація з нашої громади. А жителя с. Балаклія художниця Тетяна Парфенович узяла участь у виставці-конкурсі.

Тетяна працює в різних жанрах. Творчий потенціал та дивовижна працездатність дозволяють їй створювати яскраві натюрморти, живописні краєвиди рідного краю. У них Тетяна намагається відобразити своє бачення багатства природи, феєрії життя, гармонії людини та навколишнього світу.

Роботи учасниць конкурсу оцінювало поважне журі. Це заслужені майстри народної творчості, авторитетні художники. Вони гідно оцінили твори нашої землячки. Тетяна Парфенович нагороджена дипломом 1-го ступеню Департаменту культури і туризму Полтавської ОДА. Вітаємо нашу художницю і дякуємо за її роботи, які зігрівають теплом і енергетикою майстра, милують око та дарують підтримку і наснагу.

Наталія ЛУК'ЯНЕЦЬ,
завідуюча сектором культури і туризму
Білоцерківської сільської ради.

Тетяна Парфенович. Фото автора.

Вислухає і розрадить

«Добра душа, що велике вогнище – здалеку видно», – кажуть у на-роді. Ці слова якнайточніше характеризують жительку с. Балаклія Віру Михайлівну Павлик.

Із 2001 року Віра Михайлівна стала працювати спочатку обліковцем, а згодом – завідувачкою током ВАТ «Балакліївське». Зараз сумлінно виконує ці ж обов'язки в ТОВ «Білагро». Забезпечує кормами молочно-товарний комплекс, видає дерть, шрот тощо. Раз на рік розраховується з пайовиками, та багато односельців і в інший час приходять на тік, щоб поспілкуватися з жінкою. Адже вона й вислухає, й дасть мудру пораду. Односельці відгукуються про В. М. Павлик як про чуйну й щирі людину, яка розуміє чужий біль, співпереживає ближнім, підтримує в тяжку хвилину. А ще розповідають, що вона дуже працююча й гарна господиня.

Зінаїда МАТЯШОВА.